

Cuprins:

Din comorile ortodoxiei: Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Hristos (Crăciunul)

Tradiții și obiceiuri de Sărbătoarea Nașterii Domnului

Pastorala Pf. Daniel

Din viața parohiei.

DIN COMORILE ORTODOXIEI

Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Hristos (Crăciunul)

Cel dintai praznic imparatesc cu data fixa, in ordinea fireasca (cronologica) a vietii Mantuitorului, este Nasterea, numita in popor si Craciunul, la 25 decembrie, este sarbatoarea anuala a nasterii cu trup a Domnului nostru Iisus Hristos (vezi Luca II, .1-21). Pare a fi cea dintai sarbatoare specific crestina, dintre cele ale Mantuitorului, desi nu este tot atat de veche ca Pastile sau Rusaliile, a caror origine sta in legatura cu sarbatorile iudaice corespunzatoare.

a) In mentalitatea crestina primitiva, mostenita de la lumea veche, accentul se punea pe ziua mortii si a invierii divinitatilor adorate, iar nu pe ziua nasterii lor. De aceea, cultul Mantuitorului in Biserica primara era concentrat mai tot in jurul mortii si al invierii Sale. Calendarele crestine pastreaza de asemenea in amintirea posteritatii, nu datele nasterii mucenicilor si ale Sfantilor, ci datele mortii lor. De aceea, Nasterea Domnului este considerata in general ca o sarbatoare de origine mai noua decat Pastile. Vechimea ei se poate urmari retrospectiv in documente pana pe la sfarsitul secolului III, cand - dupa o traditie consemnata de istoricul bizantin Nichifor Calist - pe timpul prigoanei lui Diocletian si Maximian, o mare multime de crestini au pierit arsi de vii intr-o biserică din Nicomidia, in care ei se adunasera sa praznuiasca ziua Nasterii Domnului.

b) Desi sarbatorita in toata lumea crestina, totusi, la inceput era deosebire intre crestinii din Apus si cei din Rasarit, in ceea ce priveste data acestei sarbatori. Astfel, in Apus, cel putin de prin sec. III, Nasterea Domnului se serba, ca si azi, la 25 decembrie, potrivit unei vechi traditii, dupa care recensamantul lui Cezar August, in timpul caruia Sf. evanghelist Luca ne spune ca s-a intamplat Nasterea Domnului (Luca II, 1), a avut loc la 25 decembrie 754 ab Urbe condita (de la fundarea Romei). Dupa Sf. Ioan Gura de Aur, traditia aceasta este foarte veche la Roma si acolo, spune el, Nasterea Domnului s-ar fi serbat de la inceput la 25 decembrie. Cam acelasi lucru afirma, putin mai tarziu, si Fericitul Ieronim, intr-o cuvintare tinuta de el la Ierusalim, in ziua de 25 decembrie; convingerea ca in aceasta zi S-a nascut Hristos, spune el, este veche si universala.

De asemenea, dupa Fericitul Augustin, consensul Bisericii fixeaza ziua nasterii Domnului in ziua a opta a calendelor lui ianuarie (25 decembrie). Dar ceea ce este sigur este ca in Rasarit, pana prin a doua jumatate a secolului IV, Nasterea Domnului era serbata in aceeasi zi cu Botezul Domnului, adica la 6 ianuarie; aceasta dubla sarbatoare era numita in general sarbatoarea Aratariei Domnului. Practica rasariteana se intemeia pe traditia ca Mantuitorul S-ar fi botezat in aceeasi zi in care S-a nascut, dupa cuvantul Evangheliei, care spune ca, atunci cand a venit la Iordan sa Se boteze, Mantuitorul avea ca la 30 ani (Luca III, 23).

De fapt insa, atat in Orient cat si in Occident Nasterea Domnului a fost serbata de la inceput la aceeasi data, in legatura cu aceea a solstitiului de iarna, numai ca orientalii au fixat-o, dupa vechiul calcul egiptean, la 6 ianuarie, pe cand Apusul, in frunte cu Roma, a recalculat-o, fixand-o in functie de data exacta la care cadea atunci solstitiul, adica la 25 decembrie.

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată – DECEMBRIE 2013

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfântul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR.1

Se considera ca sarbatoarea Nasterii s-a despartit pentru prima data de cea a Botezului, serbandu-se la 25 decembrie, in Biserica din Antiohia, in jurul anului 375, apoi la Constantinopol in anul 379, cand Sf. Grigorie de Nazianz a tinut cu acel prilej celebra predica festiva, care va servi mai tarziu ca izvor de inspiratie imnografului Cosma de Maiuma la compunerea canonului Nasterii ("Hristos Se naste, slaviti-L! Hristos din ceruri, intampinati-L!...").

Peste cativa ani, se introducea data de 25 decembrie, pentru praznuirea Craciunului, si la Antiohia, dupa cum dovedeste Omilia la Nasterea Domnului, tinuta la Antiohia de Sf. Ioan Gura de Aur in 386, si amintita mai inainte. In Constitutiile Apostolice (V, 13), redactate spre sfarsitul, secolului IV, Nasterea Domnului e numarata ca cea dintai dintre sarbatori, recomandandu-se serbarea ei la 25 decembrie, iar in alt loc (cart. VIH, cap. 33) e amintita ca o sarbatoare deosebita de cea a Epifaniei. Cu timpul, si anume prin prima jumătate a secolului V, ziua de 25 decembrie ca data a sarbatorii Nasterii a fost introdusa si in Biserica Alexandriei, apoi in cea a Ierusalimului, generalizandu-se astfel in crestinatatea răsăriteana. Numai armenii serbeaza inca pana astazi Nasterea Domnului tot la 6 ianuarie (odata cu Botezul Domnului), ca in vechime.

c) La fixarea zilei de 25 decembrie ca data a sarbatorii Nasterii Domnului, s-a avut in vedere probabil si faptul ca mai toate popoarele din antichitate aveau unele sarbatori solare care cadeau in jurul solstitiului de iarna (22 decembrie), sarbatori care erau impreunate cu orgii si petreceri desantate si pe coare Craciunul crestin trebuia sa le inlocuiasca. Biserica a vrut sa contrapuna o sarbatoare crestina mai ales cultului lui Mitra, zeul soarelui, cult de origine orientala, care prin sec. III facea o serioasa concurenta crestinismului, indeosebi in randurile armatei romane, si a carui sarbatoare centrala cadea in jurul solstitiului de iarna (22-23 decembrie), ea fiind privita ca zi de nastere a zeului Soare, invingator in lupta contra frigului si a intunericii, si Ziua de nastere a Soarelui nebiruit, pentru ca de aici inainte zilele incep sa creasca, iar noptile sa scada. Opinia generala a liturgistilor si istoricilor apuseni este ca ziua de nastere a zeului Mitra (sarbatoare introdusa la Roma de imparatul Aurelian la 274) ar fi fost astfel inlocuita cu ziua de nastere a Mantuitorului care fusese numit de prooroci "Soarele Dreptatii" (Maleahi IV, 2) si "Rasaritul cel de sus" (comp. Zaharia VI, 12 ; Luca I, 78, 79 si Troparul Nasterii Domnului) si pe Care batranul Simeon il numise "Lumina spre descoperirea neamurilor" (Luca II. 32), iar apoi El insusi Se numise pe Sine "Lumina lumii" (Ioan IX, 5). Este insa posibil ca adevaratul raport cronologic dintre aceste doua sarbatori sa fie invers, adica va fi existat mai intai sarbatoarea crestina a Nasterii lui Iisus la 25 decembrie, iar introducerea de catre Aurelian a sarbatorii pagane a lui Mitra la 274 sa fi constituit o incercare neizbutita de a inlocui sarbatoarea crestina, mai veche.

Tot in legatura cu fenomenele naturii erau si sarbatorile de iarna ale romanilor, ca Saturnaliile (sarbatoarea lui Saturn) si Juvenaliile (sarbatoarea tinerilor sau a copiilor), care cadeau cam in acelasi timp. De aceste sarbatori ale stramosilor nostri romani erau legate o multime de datini si obiceiuri vechi, pe care poporul nostru le pastreaza pana azi, dar le-a pus in legatura cu Nasterea Domnului si le-a imprumutat sens si caracter crestin, ca de exemplu: colindele, sorcova, plugusorul s.a., la care cu timpul s-au adaugat si altele, de origine si conceptie pur crestina, ca : Vicleiemul, Irozii, Steaua s.a., care fac din sarbatoarea Craciunului una dintre cele mai scumpe si mai populare sarbatori ale Ortodoxiei romanesti.

Nu mai putin se poate sa fi contribuit la fixarea zilei de 25 decembrie ca data a Nasterii Domnului si o consideratie simbolica, in legatura cu cursul anului solar. Deoarece Sf. Ioan Botezatorul a spus: "Aceluia (adica lui Iisus) se cade sa creasca, iar mie sa ma micsorez" (Ioan III, 30), s-a asezat sarbatoarea Nasterii lui la 24 iunie (momentul solstitiului de vara, cand zilele incep sa descreasca), iar Nasterea Mantuitorului la 25 decembrie, adica dupa solstitiul de iarna, cand zilele incep sa se mareasca.

d) Odata fixata la 25 decembrie, sarbatoarea Nasterii Domnului a atras dupa sine revizuirea si deplasarea sau fixarea datelor unui sir intreg de alte sarbatori, in general mai noi, care stau in dependenta cronologica de ea, si anume : Taierea-impjur a Domnului, intampinarea Domnului, Bunavestire si Nasterea Sf. Ioan Botezatorul (vezi mai departe). Totodata, in legatura cu marele praznic, au luat nastere in calendarul răsăritean pomenirile unor sfinti mai importanti din Vechiul si din Noul Testament, grupate inainte si dupa data Nasterii Domnului (ca de ex: cele 2 duminici dinaintea Nasterii si cea de dupa Nastere), a caror vechime e atestata inca din sec. IV. Sarbatoarea Nasterii a devenit astfel al doilea punct cardinal al anului bisericesc, dupa Sfintele Pasti. Dupa cum data Pastilor guverneaza

întreg ciclul sărbătorilor cu data variabilă (vezi mai departe la această sărbătoare), tot așa Crăciunul reglementează un ciclu important de sărbători cu date fixe, presarate în tot cursul anului bisericesc.

e) În ceea ce privește modul sărbătoririi, ziua Nasterii Domnului, fiind privită ca una dintre cele mai mari sărbători creștine, era praznuită cu mare solemnitate. În ziua precedentă se ajuna (obicei existent încă din sec. IV), se făcea slujba în cadrul căreia se botezau catehumenii, ca și la Paști și la Rusalii, și se citeau Ceasurile mari sau împaratești, numite așa pentru că la Bizanț luau parte la ele și împărații, iar la noi domnitorii cu toată curtea lor. Tot în ajun, slujitorii Bisericii (preoții și cantareții) umblau, ca și azi, cu icoana Nasterii pe la casele credincioșilor, pentru a le vesti maritul praznic de a doua zi. Cu timpul, s-a instituit și postul Crăciunului, ca mijloc de pregătire sufletească pentru întâmpinarea sărbătorii. Ziua sărbătorii însăși era zi de repaus; până și sclavii erau scutiți în această zi de corvezile obișnuite. Erau oprite, prin legi civile, spectacolele și jocurile de teatru și cele din palestre și circuri. Era interzisă, de asemenea, plecarea genunchilor, atât în ziua Nasterii cât și în tot timpul până în ajunul Bobotezei, regula pe care, în virtutea tradiției, o păstrează până astăzi cartile noastre de slujba.

Pr. Prof. Ene Braniste

Tradiții și obiceiuri de Sărbătoarea Nașterii Domnului

SARBATORI FERICITE! Intrarea în sărbătorile de iarnă se face odată cu Ignatul, pe 20 decembrie. **Începând de la Ignat și până la Crăciun, tinerii umblă cu turca, capra sau brezaia - o mască cu cap de animal, mai ales de barză.**

Nașterea Domnului este anunțată la noi în țară prin colinde, iar primii care pornesc cu colindatul, în dimineața de Ajun, sunt copiii și tinerii. Aceștia sunt primiți de creștini cu mere, nuci, covrigi și cu turte numite "Scutecelele lui Hristos".

Se spune că pentru a ne scăpa de păcate, Dumnezeu a lăsat colindele, ca în fiecare an la Crăciun numele cel sfânt al Domnului să vină la urechile oamenilor și să nu fie tentați să facă lucruri rele. Potrivit tradiției, atunci când colindele nu se vor mai auzi pe pământ, vor ieși diavolii și lumea va încăpea pe mâna lor.

Preziua de Ajun

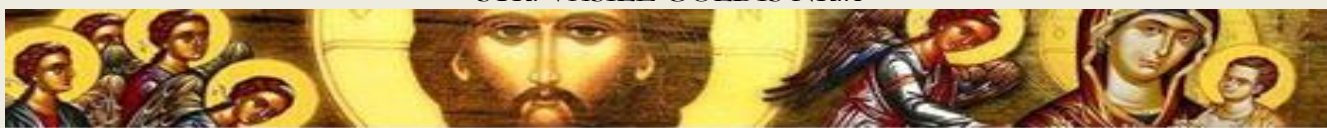
În preziua de Ajun, după miezul nopții, între 23-24 decembrie, oamenii fac Masa de Ajun, o masă festivă pentru sufletele morților, însă doar cu alimente de post. Primirea preotului era un act de mare ceremonialitate, el trebuia să binecuvânteze masa și să guste din fiecare fel de mâncare.

Ajunul

Ajunul este sărbătoarea de sfârșit de an patronată de Moș Ajun, stăpânul timpului, deținătorul puterii anului ce vine.

Moș Ajun și Moș Crăciun apar întotdeauna cu bărbile albe de zăpadă și sunt extrem de bătrâni, întrucât vin din vremuri de mult uitate. Cei doi seamănă ca picăturile apă, sunt buni și darnici, cutreieră toată lumea și fac cadouri, mai ales copiilor. Moș Ajun dăruiește nuci, pere, covrigi, colaci, colindeți, plăcinte, prăjituri, bomboane și tot felul de dulciuri, iar Moș Crăciun aduce haine, încălțăminte, jucării, și cărnuri de purcel.

Conform tradiției, Maica Domnului, fiind pe cale să nască, cere adăpost lui Moș Ajun. Acesta, motivând că e un om sărac, o refuză, îndrumând-o spre fratele său mai bogat, Moș Crăciun. **Moș Crăciun era stăpânul staulului unde au stat Iosif și Maria când s-a născut Iisus.** Moș Ajun păzea noaptea vitele și a mers de i-a spus lui Crăciun că Maria stă să nască. Moș Crăciun a trimis-o astfel pe nevasta sa să o moșească pe Maria. După naștere, el

l-a așezat pe Iisus sub un măr și a început să culeagă fructe pe care le azvârlea de bucurie la toți copiii care treceau pe acolo. De aici, și obiceiul ca Moș Crăciun să vina cu daruri la copilași.

În unele locuri se **taie porc în această zi și nu în timpul postului**, ca să nu se strice vreun vas cu carne de porc și, prin urmare, și cei din casă.

În ajunul Crăciunului nu se bea rachiu, întrucât se spune că aceasta a fost inventat de diavol, care apoi își bate joc de cel ce-l bea, zicând că rachiul are întâietate înaintea tuturor bucatelor.

Tot în seara de 23 spre 24, după miezul nopții și până la ziuă, copiii obișnuiesc să meargă cu colinda, cu Moș Ajunul, Bună dimineața la Moș Ajun și Neațaluș. Ei strigă pe la ferestre „Bună dimineața la Moș Ajun, ne dați ori nu de dați” și primesc covrigi, mere, nuci sau colindețe. Mâncarea primită de copii în această noapte se dă vacilor spre a fâta viței mulți - cât de mulți sunt și pițărâii. De la acest nume această datină a umblatului se numește "în pițărâi", iar ajunul Crăciunului mai poartă și numele de "ziua de pițărâi".

În Preziua Ajunului și în ziua de Ajun, toate pregătirile pe care le fac gospodinele de la sate au un scop magic: ele vor să stimuleze belșugul casei.

SARBATORI FERICITE CU casa sfințită

Un obicei specific Sărbătorilor de iarnă de a primi vizita preotului în casele noastre în ajunul Nașterii Domnului și în ajunul Bobotezei pentru comunicarea directă a mesajului sărbătorilor printr-o comuniune caldă între credincioși și membrii Bisericii.

În Bucovina există credința că **nu este bine să ai lucruri împrumutate pe durata sărbătorilor de iarnă**. De aceea, în preajma Crăciunului, se recuperează sau se restituie lucrurile împrumutate.

În ziua de Ajun, femeile ies în livadă cu mâinile pline de aluat și ating fiecare pom spunând: "cum sunt mâinile mele pline cu aluat, așa să fie pomii încărcăți cu rod la anul".

În Moldova, nu se dă nimic din casă în ziua de Ajun, nici gunoiul nu se aruncă din casă și nu se împrumută nimic.

Fetele, pentru a-și vedea ursitorul, pun peste noapte sub fereastră, câte puțin din toate felurile de bucate, negustate. Ursitorul va veni și va gusta și fata îl va vedea.

Tradiția spune că în Ajunul Crăciunului nu e bine să te bați, nici măcar în glumă, cu cineva, căci faci buboaie peste an.

Ziua de Crăciun

Începând cu prima zi de Crăciun și până la Bobotează, copiii umblă cu steaua, ei numindu-se colindători sau crai, pe cap având coroane de hârtie colorată. Tot acum are loc și Vicleimul sau Irozii, când tinerii pun în scenă nașterea lui Hristos. Vicleimul" sau "Irozii" este datină prin care tinerii reprezintă la Crăciun nașterea lui Iisus Hristos, șiretenia lui Irod, care a poruncit uciderea pruncilor, de a afla Pruncul și adesea înfruntarea necredinței, personificate printr-un copil sau printr-un cioban.

Nașterea Domnului, bucuria cerului și a pământului Pastorală de Crăciun

„Vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; Că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul.“ (Luca 2, 10-11)

Preacuvioși și Preacucernici Părinți, Iubiți credincioși și credincioase,

Astăzi, Biserica binevestește pentru tot poporul bucuria cea mare a Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Izvorul bucuriei depline și netrecătoare (cf. Ioan 17, 13).

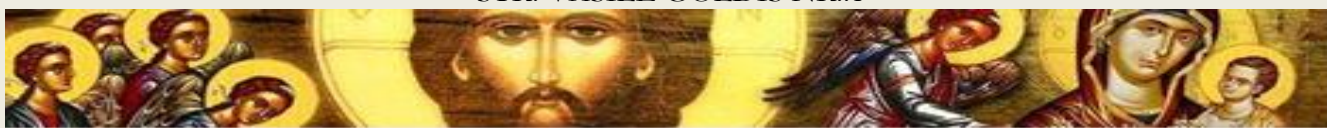
Sărbătoarea Nașterii Domnului este sărbătoare mare a bucuriei, la care participă cerul și pământul, după cum prevestea Psalmistul zicând: „Să se veselească cerurile și să se bucure pământul... de fața Domnului, că vine...!” (Psalmi 95, 11-12). Creația întreagă participă la această bucurie negrăită, întrucât ea este regăsirea bucuriei pe care au trăit-o Adam și Eva în Rai, înainte de a cădea în neascultare și înstrăinare de Dumnezeu. Din momentul în care

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată – DECEMBRIE 2013

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfântul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR.1

protopărinții noștri au păcătuit și au fost alungați din Rai, lumea a devenit „o vale a jeluirii“, cum o numește psalmistul David (cf. Psalmi 83, 6)1. Însă, prin smerită ascultare, Fecioara Maria a născut, ca om, pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul omenirii. De aceea, ea este numită „bucuria și împăcarea lumii“; „De tine se bucură, ceea ce ești plină de dar, toată făptura (creația)..., din care Dumnezeu S-a întrupat și Prunc S-a făcut...“, se spune în cărțile noastre liturgice (Liturgia Sfântului Vasile cel Mare, Axionul).

„Făcătorul soarelui, făcut trup sub soare, dăruiește sfințire acestei zile mari...“

Sfinții Părinți ai Bisericii au meditat adânc asupra înțeleșului Tainei Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și au tâlcuit apoi în dogme ale credinței și în cântări liturgice lumina spirituală care se revarsă din taina iubirii lui Dumnezeu pentru lume, arătată în Nașterea lui Hristos.

Cântările Sărbătorii Nașterii Domnului ne arată că întruparea sau înomenirea lui Dumnezeu-Cuvântul, din Fecioara Maria, are ca scop ridicarea omului pământesc, stricat prin păcat și moarte, la viața cerească, nesticăcioasă și veșnică:

„Cerule și pământul astăzi s-au unit, născându-Se Hristos. Astăzi, Dumnezeu pe pământ a venit și omul la ceruri s-a suit. Astăzi este văzut cu trup pentru om Cel din fire nevăzut“ 2.

„Pe cel după chip și asemănare văzându-l Iisus stricat din pricina călcării poruncii, plecând cerurile S-a pogorât și S-a sălășluit în pânțele Fecioarei fără schimbare, ca într-însul să înnoiască pe Adam cel stricat.“ 3

Hristos Domnul, Care S-a născut, ca om, în peștera din apropierea Betleemului, este Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu, Cel în Care, prin Care și pentru Care au fost făcute cerul și pământul, adică întreg universul, lumea nevăzută a mulțimilor de îngeri și lumea văzută a mulțimilor de stele. Acest adevăr îl mărturisesc Sfinții Apostoli, mai ales Sfântul Apostol Pavel și Sfântul Apostol Ioan.

Astfel, Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Coloseni, spune despre Hristos: „Întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El și pentru El“ (Coloseni 1, 16). Iar Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul ne spune că: „Toate prin El (Hristos) s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o“ (Ioan 1, 3-5).

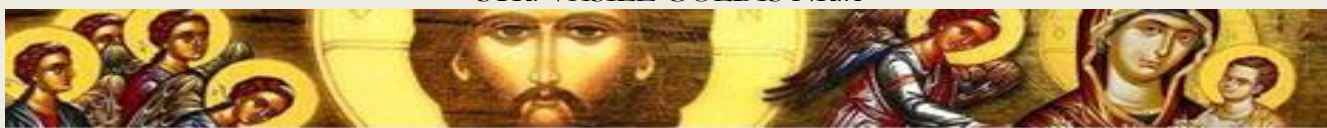
Fericitul Augustin († 430) descrie taina Nașterii Domnului, în cuvintele următoare: „Fiu al lui Dumnezeu născut din Tată, fără mamă, Fiu al Omului, născut dintr-o mamă, fără tată: El, marea vedere a îngerilor și micuț în vederea oamenilor; Cuvântul, Dumnezeu Cel mai înainte de toți vecii, făcut trup la timpul hotărât de El; Făcătorul soarelui și făcut trup sub soare; rânduind, din sânul Tatălui, tot mersul veacurilor și dăruind, din sânul mamei Sale, sfințire acestei zile mari; rămânând în sânul părintesc, deși iese din el; înțelept mai presus de orice cuvânt și copil ca înțelepciune; umplând lumea și stând culcat în iesle; conducând stelele și alăptându-se de la pieptul mamei; atât de mare, ca Dumnezeu, și atât de mic, ca rob, fără ca această smerenie să micșoreze cu ceva grandoarea Sa, nici ca această grandoare să copleșească în vreun fel smerenia. (...) El nu S-a închis deloc sub veșmântul unui trup micuț, primit din sânul unei Fecioare, ci, continuând a împărtăși îngerilor înțelepciunea Sa, ca hrană, ne îngăduie nouă să gustăm cât de bun este Domnul“ 4.

Creația, darul Tatălui către Fiul, ne obligă la respect și recunoștință pentru ea.

Faptul că lumea văzută și nevăzută a fost creată prin Fiul, înseamnă că Fiul este Mijlocitorul între Dumnezeu Tatăl și lumea creată, adică, prin El, lumea își împlinește rostul ei de a fi lumină creată și podoabă de frumusețe a iubirii lui Dumnezeu, pentru Fiul și pentru toți oamenii.

În limba română, cuvântul „lume“ conține ideea de lumină (din latinescul lumen = lumină), iar în limba greacă, cuvântul „cosmos“, adică lume, univers, conține ideea de podoabă, de frumusețe. Lumea a fost creată prin Fiul deoarece, prin El, cerul și pământul trecător se vor prefăce în cerul nou și pământul nou despre care vorbește cartea Apocalipsei (cap. 21, 1).

Faptul că lumea nevăzută a îngerilor și lumea văzută sau cosmosul întreg au fost create pentru Fiul, înseamnă că lumea este dar al Tatălui, către Fiul, pentru ca Fiul, întrupându-Se în lumea creată, să o lumineze spiritual, să o sfințească prin jertfa Sa și să o aducă pe aceasta, ca dar al Fiului, către Dumnezeu-Tatăl, adică să facă din ea dar de mulțumire, o Euharistie a toată existența, oferită lui Dumnezeu-Tatăl, și să-i învețe pe oameni să mulțumească lui

Dumnezeu „pentru cele pe care le știm și pe care nu le știm; pentru binefacerile cele arătate și nearătate“ 5. De ce să mulțumească? Pentru ca omul, care crede în Fiul, să primească un dar și mai mare, și anume viața veșnică.

Întrucât lumea a fost creată din dragostea lui Dumnezeu pentru oameni, iar omul a fost numit stăpân peste tot pământul (cf. Facerea 1, 28), ne revine responsabilitatea pentru întreaga natură, care trebuie mereu cultivată ca dar al lui Dumnezeu, pentru noi și pentru generațiile viitoare.

Părintele Dumitru Stăniloae spunea, în acest sens: „Natura nu-și îndeplinește rolul ei fără om, sau printr-un om care lucrează contrar ei. Prin coruperea, sterilizarea și otrăvirea naturii, omul face imposibilă existența sa și a semenilor săi. Astfel, natura nu este numai condiția existenței omului singular, ci și a solidarității umane. Natura apare într-un mod cu totul clar ca mediul prin care omul poate face bine sau rău semenilor săi, dezvoltându-se sau ruinându-se el însuși din punct de vedere etic sau spiritual“ 6. Între creație și Creator, între dar și Dăruitor există o legătură de viață, pe care Sfânta Scriptură o descrie ca fiind: „legământul veșnic dintre Mine (Dumnezeu) și pământ și tot sufletul viu din tot trupul ce este pământ“ (Facerea 9, 16). Dacă noi consumăm totul și degradăm totul din natură (creație), dovedind lipsă de respect sau nerecunoștință față de Creator și nepăsare față de darurile primite de la El, ce transmitem generațiilor viitoare? Binecuvântare sau poluare? Pământ lucrat și sfințit sau pământ degradat și pustiit? Totuși, putem transmite generațiilor viitoare și bogăție și înțelepciune, dacă gândirea noastră este creatoare de valori, iar voința noastră este promotoare a coresponsabilității și a cooperării practice la nivel național și planetar.

Iubiți credincioși și credincioase,

La Taina Nașterii lui Hristos participă cerul și pământul, steaua și peștera, orașul și pustia: „Betleeme, pregătește-te, cetate a Sionului, cântă! Bucură-te, pustie, care ai vestit de mai înainte bucuria; că steaua merge înainte în Betleem, vestind pe Hristos, Cel ce vine să Se nască; și peștera primește pe Cel întru totul neîncăput, iar ieslea se împodobește, ca să primească Viața cea veșnică“ 7. „Ce vom aduce Ție, Hristoase? Că Te-ai arătat pe pământ ca un om, pentru noi. Fiecare din faptele zidite de Tine mulțumire aduce Ție: îngerii cântarea, cerurile steaua, magii darurile, păstorii minunarea, pământul peștera, pustiul ieslea, iar noi pe Maica Fecioara. Dumnezeu, Cel ce ești mai înainte de veci, miluiește-ne pe noi!“ 8 Mântuitorul Iisus Hristos Se naște în peșteră, în interiorul pământului, ca să sfințească și pământul. Desigur, El a venit în lume ca să sfințească mai ales sufletul și trupul omenesc, născându-Se ca om din Fecioara Maria.

Iisus S-a născut în peșteră ca într-o biserică de sub pământ, iar apoi a fost așezat în iesle ca într-un altar de binecuvântare a pâinii.

Betleem înseamnă în limba Sfintei Scripturi „casa pâinii“. Iisus Cel născut în peșteră ca om, și așezat în iesle este pâinea cerească oferită oamenilor ca hrană în Sfânta Euharistie. Deci, sfințirea omului prin hrănirea lui cu Trupul și Sângele lui Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, este înțelesul adânc al tainei punerii sau culcării pruncului Iisus în iesle. De aceea, icoana Nașterii Domnului în peșteră se află permanent la Proscomidiar, unde se pregătesc darurile (pâinea și vinul) pentru Sfânta Euharistie.

Să înlocuim sărăcia sufletului egoist cu generozitatea care vine din credință

Nașterea Domnului aduce mare bucurie și binecuvântare celor ce veghează. Iisus Se naște în peșteră și este culcat într-o iesle, noaptea, pe când dormeau locuitorii Betleemului. La marginea orașului se află în stare de veghe doar păstorii oilor. Acestor oameni simpli și veghetori li se arată cete de îngeri întru lumină și cântare (cf. Luca 2, 8-13), ca ei să vadă cum Dumnezeu schimbă pe cele smerite în slavă, iar singurătatea lor o preface în bucurie. Oameni din afara orașului sunt chemați să devină cei dintâi prieteni ai familiei sărace și străine, pe care Dumnezeu o binecuvântează prin nașterea Fiului Său ca om pentru mântuirea oamenilor. Magi de la Răsărit, de la distanțe mari, vin să vestească iudeilor că, tocmai în țara lor, S-a născut un Prunc-Rege de Care depinde mersul astrelor. Darurile împăratești oferite Pruncului sărac, născut într-o peșteră și culcat în iesle, au fost aduse de departe, dintr-o țară străină, pentru a arăta iubirea lui Dumnezeu pentru Pruncul născut din Mamă săracă, neajutorată de cei de aproape, de același neam. De aceea, Sfântul Ioan Evanghelistul spune: „Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit“ (Ioan 1, 11).

Astăzi, când foarte adesea iubirea sau bunătatea din inimi este înlocuită cu răutatea sau nepăsarea, când faptele bune se împuținează, iar cele rele se înmulțesc, când puțini oameni se îmbogățesc, iar foarte mulți sărăcesc,

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată – DECEMBRIE 2013

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfântul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR.1

Evanghelia Nașterii lui Hristos-Domnul ne cheamă pe noi, creștinii, care purtăm numele lui Hristos, la multă rugăciune și priveghere, la multă responsabilitate și multă lucrare a faptelor bune. Părinții veghează la leagănul copiilor, dascălii veghează la educarea tinerilor, profesorii veghează la formarea studenților, medicii veghează la vindecarea bolnavilor, conducătorii înțelepți veghează la bunul mers al cetății, iar preoții veghează la mântuirea sufletelor credincioșilor.

Dacă am sărăcit material, să avem grijă să nu ne pierdem și ultima bogăție care ne-a rămas: bogăția sufletului, adică dreapta credință și bunătatea inimii, milostenia, prietenia și omenia. Să păstrăm și să înmulțim comoara cea mare și sfântă a Bisericii și virtuțile strămoșești: credința și speranța, iubirea și dărnicia.

Bunătatea inimii sau bogăția spirituală a sufletului nostru se arată în cuvinte și fapte. Într-o vreme în care, foarte adesea, cuvântul folosit în public rănește mai mult decât vindecă, creează mai multă confuzie decât comuniune, seamănă mai multă dezbinare decât unitate, suntem chemați să înlocuim răutatea și sărăcia sufletului egoist cu bunătatea și bogăția sufletului generos pe care le aduc în suflet credința vie în Dumnezeu și legătura cu El prin rugăciune și veghe (atenție) sporită.

Dreptmăritori creștini,

Întrucât rugăciunea este izvor de bucurie, de sănătate și mântuire, să priveghem la cumpăna dintre ani, adică în noaptea de 31 decembrie 2013 spre 1 ianuarie 2014, să înălțăm rugăciuni de mulțumire pentru binefacerile primite de la Dumnezeu în anul 2013 și să-I cerem ajutorul Său în toată lucrarea cea bună și folositoare pe care o vom săvârși în anul nou 2014. Amintim aici că anul viitor, 2014, a fost declarat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept An omagial al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii și An comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni în Patriarhia Română. Se are astfel în vedere importanța Sfintei Spovedanii și a Sfintei Împărtășanii pentru viața Bisericii lui Hristos și pentru experiența duhovnicească a fiecărui creștin.

De asemenea, împlinirea a 300 de ani de la moartea martirică a Sfântului Voievod Constantin împreună cu cei patru fii ai săi, Sfinții Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și cu Sfântul Ianache sfetnicul reprezintă un prilej de evlavioasă evocare a jertfelniciei Sfinților Martiri Brâncoveni și de prețuire a moștenirii cultural-spirituale brâncovenești.

Dorim ca lumina sfântă a Sărbătorilor Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, Anului Nou și Botezului Domnului să vă aducă tuturor pace și sănătate, bucurie și ajutor, pentru a trăi viața ca dar al lui Dumnezeu, cultivat prin credință și fapte bune!

Tuturor vă adresăm urările tradiționale „Sărbători fericite!” și „La mulți ani!”.

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!” (2 Corinteni 13, 13)

Al vostru către Hristos-Domnul rugător, cu părintești binecuvântări,

† Daniel
Arhiepiscop al Bucureștilor,
Mitropolit al Munteniei și Dobrogei,
Locțiitor al Tronului Cezareei Capadociei și
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Hristos Domnul - Lumina Cea Adevărată – DECEMBRIE 2013

<http://biserica-soborul maicii domnului crestin ortodox.ro>

Revistă Ortodoxă Editată de Parohia „Soborul Maicii Domnului si Sfantul Nicodim de la Tismana”

STR. VASILE GOLDIS NR.1

Din viața parohiei

